

ministerstva spravedlnosti, že nelze užítí v mimokonkursním vyrovnání předpisu § 150 odst. 1 konk. ř. a § 157 konk. řádu co do zajištění přednostních pohledávek a že nezajištění jich není závadou odepření potvrzení přijatého vyrovnání. Jako důvod nejv. soud uvádí, že pohledávky tyto nejsou vyrovnáním vůbec dotčeny a netřeba se soudu starati o jich zajištění, neboť mohou býti během vyrovnání plně zaplacený, resp. exekucí vymáhány (§ 63 vyr. ř., §§ 150, 157 konk. ř.). Novým vyrovnacím řádem pozbylo však toto min. sdělení významu a soudy nemohou se jím řídit; neboť nový zákonodárce výslovně ustanovil, že pohledávky mají býti na žádost přednostního věřitele zajištěny, a uložil to soudům za p o v i n n o s t (arg. »bud'ťe«).

Přes to, že zákonodárce nestanovil zvláštní sankci na ustanovení § 54 odst. 1 in fine, nelze ustanovení toto přehlížeti, zvláště, je-li zjevno (viz důvodovou zprávu str. 140), že zákonodárce chtěl postavení přednostních věřitelů zlepšiti, třebaš na úkor věřitelů samých.

Nebude-li ustanovení o zajištění přednostních pohledávek vyloženo presidiem nejvyššího soudu anebo judikaturou jeho ve prospěch přednostních věřitelů tím způsobem, že jest zde použití obdobně předpisů konkursního řádu o nuceném vyrovnání (§§ 150 odst. 1 a 159 konk. ř., § 70 vyr. ř.), mine se úmysl zákonodárcův zlepšiti postavení přednostních věřitelů úplně svého cíle, ježto místo zamýšleného zlepšení by nastalo vlastně zhoršení postavení přednostních věřitelů.

P R A K T I C K É P Ř Í P A D Y.

Vrchní rozsudí smluvčího soudu honebního, který byl ustanoven pro škody na stromoví, nemůže býti vrchním rozsudím pro škody jiné.

J. J. podal u okresního úřadu v K. žalobu na majitele honitby E. T. o náhradu škody, jež mu byla způsobena zvěří na špenátě a na jabloni.

Okresní úřad přidělil vyřízení žaloby vrchnímu rozsudímu J. P. v K. Tento uznal žalovaného povinným zaplatiti žalobci škodu na špenátě částkou 300 Kč a škodu na jabloni 30 Kč.

Majitel honitby ve zrušovací stížnosti mimo jiné vytkl, že roz-

hodčí soud v K. (rozuměj vrchní rozsudí J. P. v K.) nebyl příslušný pro rozhodování o škodě, způsobené na špenátě.

Okresní soud nevyhověl zrušovací stížnosti, a rekursní soud toto rozhodnutí potvrdil, neuznav námitku nepřislušnosti vrchního rozsudí J. P. z těchto důvodů:

Zmateční stížnost namítala také, že »smluvčí soud v K.« nebyl příslušný. Námitku tuto rozvádí nyní stížnost tak, že vrchní rozsudí J. P. je rozhodčím pro škody způsobené na stromoví a že nebyl příslušný pro škody způsobené na špenátě. Zákon neustanovuje nikde, kde má být žaloba podána. Byla-li podána žaloba u okresního úřadu, jenž nyní je povolán jmenovati vrchní rozsudí, a přidělil-li tento úřad věc vrchnímu rozsudí J. P. v K., jenž byl pro obvod okresního úřadu jmenován vrchním rozsudím smluvčího soudu honebního, nelze o nějaké nepřislušnosti mluvit, tím méně, když šlo o odhad škody, způsobené jednak na stromoví, jednak na špenátě, tedy ve směs o škody, k jichž posouzení jako odborník (zahradník) spíše byl povolán J. P. než jiný vrchní rozsudí (rolník N.).

Nejvyšší soud vyhověl dovolacímu rekursu majitele honitby a změnil usnesení nižších soudů tak, že nález smluvčího honebního v K. v části v odpor vzaté zrušil.

D ů v o d y. Dovolací stížnost vytýká napadenému usnesení mimo jiné také nezákonnost (§ 16 nesp. pat.), kterou spatřuje v tom, že byl ponechán v platnosti nález smluvčího soudu (§ 46 honebního zákona pro Čechy) co do náhrady škody způsobené zvěří na špenátě, ačkoliv smluvčímu soudu předsedal vrchní rozsudí, který nebyl jmenován na vrchního rozsudího pro škody na polích, pokud se týče zahradnických plodinách, nýbrž pro škody na stromoví. Toto obsazení smluvčího soudu neodpovídá podle vývodů dovolací stížnosti, pokud jde o náhradu za špenát, předpisům § 46 honebního zákona a měla proto zrušovací stížnost do nálezu smluvčího soudu v příčině náhrady škody na špenátě býti nikoli, jak se v nižších stolicích stalo, zamítnuta, nýbrž mělo jí býti vyhověno. Dovolací stížnosti nelze upříti oprávnění. Podle dekretu ze dne 6. dubna 1929, č. j. 15.915/Bý, vydaného za okresní výbor okresním hejtmanem v K. (hlava druhá zákona ze dne 29. února 1920, čís. 126 Sb. z. a n., ve znění zákona ze dne 14. července 1927, č. 125 Sb. z. a n.) byl J. P., který předsedal smluvčímu soudu, o jehož nález ze dne 25. května 1929, čís. 17.687/Bý, jde, jmenován vrchním rozsudím pro škody způsobené zvěří nebo honbou na stromoví a nikoliv pro škody způsobené na polních, případně zahradnických plodinách jako je špenát. Podle ustanovení § 46 honebního zákona pro Čechy může vystupovati jako vrchní rozsudí při smluvčím soudě ten, kdo byl jmenován za vrchního rozsudího okresním výborem, pokud se týče podle zákona čís. 126/1920 ve znění zákona čís. 125/1927, okresním hejtmanem. Rozumí se, že byl-li kdo jmenován vrchním rozsudím toliko pro škody jistého druhu, nemůže býti vrchním rozsudím, jde-li o škody jiné. Vrchní rozsudí pro škody na stromoví nemůže býti vrchním rozsudím pro škody na obilí, případně na špenátě. Když

tedy J. P., jsa jmenován pro škody na stromoví, vystupoval jako vrchní rozsudí když šlo o škodu na špenátě, neodpovídalo to předpisům § 46 honebního zákona, smluvčí soud, jednáje o škodě na špenátě, nebyl, maje J. P. v čele, řádně podle § 46 honebního zákona obsazen a zrušovací stížnost do nálezů smluvčího soudu toho se dovolávající byla v právu, pokud se týče, nižší soudy ocitly se v rozporu se zákonem, když stížnosti z toho důvodu nevyhověly. Nález smluvčího soudu nelze podle § 46 poslední odstavec honebního zákona pro Čechy napadati, než toliko pro nezachování předpisů tohoto §, zachování předpisů těch má proto pro strany zvláštní důležitost a tudíž nutno přísně jich dbáti. Proto nelze přisvědčiti rekursnímu soudu, když má za to, že nedostatek jmenování na vrchního rozsudího pro škody na polních, pokud se týče zahradnických plodinách, tudíž pro škodu na špenátě, je nahrazen v projednávaném případě tím, že J. P. jako vrchní okresní zahradník měl potřebné znalosti pro posouzení škody, o níž šlo, a rovněž nelze souhlasiti s rekursním soudem, že řádné jmenování za vrchního rozsudího nahrazeno bylo tím, že byl případ J. P. okresním úřadem pokud se týče okresním hejtmanem ad hoc přidělen.

Nezákonnost usnesení nižších soudů tuto probraná a nezachování předpisu co do obsazení smluvčího soudu co se týče vrchního rozsudího postačují, aby dovolací stížnosti bylo vyhověno a nebylo třeba se ještě dalšími výtkami v dovolací stížnosti uplatňovanými zabývati.

Rozhodnutí nejvyššího soudu z 31. října 1931 čís. j. R I 775/31. —r.

Žádost na rozlučku podle § 17 rozl. zák. nelze opřítí o rozsudek, kterým byl povolen rozvod na základě uznání žalované strany.

První stolice zamítla žádost, aby manželství bylo rozloučeno podle § 17 rozl. zák. Rekursní soud jí vyhověl. Nejvyšší soud dovolacímu rekursu vyhověl, napadané usnesení změnil, obnoviv tím usnesení prvního soudu.

O důvodnění: Žádati za rozlučku podle § 17 rozl. zákona je podmíněno tím, že byl pravoplatně vysloven rozvod podle §§ 107 až 109 obč. zák., tedy, že šlo o rozvod bez souhlasu druhého manžela a dále, že rozsudek o rozvodu se opírá o některý z důvodů §§ 107 až 109 obč. zák. který je uznán za rozlukový důvod podle § 14 zák. rozl. Rozsudek o rozvodu byl vynesena na základě uznání žalobního nároku. Takové uznání zahrnuje v sobě souhlas s rozvodem, takže nejde o rozvod podle §§ 107 až 109 obč. zák., který předpokládá nedostatek svolení druhého manžela. Proto rozsudek o uznání v rozvodovém sporu nemůže býti podkladem žádosti o rozlučku podle § 17 rozl. zák. V opačném případě mohlo by se obcházeti takovým způsobem ustanovení §§ 15 a 16 rozl. zák.